

[Dahlgaard.]

Besparelse paa maaske 7—8—9—10 Mill. Kr., saa vilde der være tilbage et Beløb paa 10 Mill. Kr., som Statsbanernes Regnskab maatte forbedres med, inden man naaede op til den fulde Forrentning paa 5 pCt. Skulde det være et umuligt Maal at sætte sig paa et Tidspunkt, hvor vi endnu befinder os i Bølgedalen, og hvor man gerne regner med, at vi i økonomisk Henseende gaar opadgaende Tider i Møde, og paa et Tidspunkt, hvor det fra alle Sider erkendes, at Statsbanerne vil kunne naa meget videre med Hensyn til rationel Ledelse og Udnyttelse?

Jeg tvivler ikke om, at den Tanke, jeg paa dette Omraade har gjort mig til Talsmand for, ogsaa støttes af det aldeles overvældende Flertal af Statsbanernes Tjenestemænd. Det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte sagde i Aftes, at han havde aldrig sagt, at Takstnedsættelsen vilde skade Tjenestemændene, han havde ikke ført ind i hele Takstnedsættelsesdiskussionen dette tjenestemandsmæssige Argument. Det er muligt, at det ærede Medlem ikke har gjort det, men sikkert er det i hvert Tilfælde, at hans Parti paa det voldsomste i snart 2 Aar har benyttet dette Argument og sagt, at Takstnedsættelsen nødvendigvis maatte være vendt mod Tjenestemændene og maatte skade Tjenestemændene. Jeg er da kun glad for, at det synes, som om det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte nu tager Afstand fra at benytte dette Argument.

Det maa dog være ganske klart, at Statsbanetjenestemændenes Interesser ligger i en Jernbanepolitik, der gør Banerne konkurrencedygtige gennem saa lave Takster som muligt og gennem saa rationel Drift som muligt. Men selvfølgelig er Statsbanernes Tjenestemænd ogsaa interesserede i, at Banerne ikke skal forrente og afdrage en Kapital, der holdes i en Højde, som aldeles ikke svarer til det Niveau, vort Samfund økonomisk i dette Øjeblik befinder sig paa.

Derfor skal jeg tillade mig at slutte mine Bemærkninger om hele dette Spørgsmaal med at sige, at det er min Overbevisning, at det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte i dette Øjeblik staar nogenlunde ene i Befolkningen med sine Synspunkter vedrørende Statsbanepolitikken, at hans Synspunkter betragtes af Tjenestemændene og af største Delen af Befolkningen i øvrigt som livsfjerne, som Synspunkter, der for længst er overfløjet af Udviklingen, og som derfor heller ikke mere vil faa fornøden Tilslutning her i Rigsdagen.

Jeg skal slutte med at takke Folketingets højtærede Formand for de Udtalelser, han fremsatte herfra i Aftes om Præsidiets Stilling til Radioudsendelser fra Rigsdagen, idet denne Meddelelse jo viste, at Præsidiets ikke har modsat sig Udsendelser, helt eller delvis, af Rigsdagens Forhandlinger af principielle Grunde, men at det skyldtes Vanskeligheder ved Afpassningen af Tiderne, med andre Ord, at Spørgsmaalet, der foreligger, er Spørgsmaalet om at klare disse rent tekniske Vanskeligheder. Det er klart, at der her foreligger Spørgsmaal, om hvilke der maa forhandles videre, og at man med Hensyn til de Regler, der her skal gælde, maaske kommer til at prøve sig frem; jeg vil da haabe, at man ved videre Forhandlinger her kan komme til et Resultat. Det forekommer mig, at her kan ikke komme i Betragtning den højtærede Formands Udtalelser om, at det var jo ikke sikkert, at man Landet over brød sig om at sidde i 3 Timer hver Dag og høre paa Rigsdagens Forhandlinger. Det er jo noget, som hverken Radiofonien eller Rigsdagen skal blande sig i, det er dog en frivillig Sag, om man vil høre paa dem eller ikke. Pointen i Sagen er dette, om der ikke er visse Forhandlinger her i Rigsdagen, som det er rimeligt at give den Del af Befolkningen, som ønsker at følge dem, Lejlighed til at høre.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Simonsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Simonsen: Efter den højtærede Forsvarsministers Udtalelser i Dag om Militærhospitalets udsatte Tjenestepiger kan jeg bringe ham en Tak, og jeg gør det gerne. Ministeren udtalte, at man nu vilde bestræbe sig for at skaffe disse arbejdende Kvinder Værelse paa Hospitalet, og naar man vil det, tvivler jeg ikke om, at det ret hurtigt vil lykkes. Det er ogsaa den eneste Maade, hvorpaa Lønregulativet for disse Kvinder kan opfyldes efter sin Aand og sin Ordlyd.

Den højtærede Justitsminister erkendte, at Statsrevisionen havde beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Foræringen til Politimestrene, men Ministeren udtalte, at Hovedrevisoratet ikke havde gjort nogen Indstilling eller foretaget sig noget. Det er rigtigt. Hovedrevisoratet siger, at da der nu er truffet Aftale om Bortfald af disse Afgifter indenfor et vist Tidsrum, ser man igennem Fingre med, hvad der er sket. Men det forandrer jo intet ved, at den højtærede Minister har været inde paa en ulovlig Vej, og det staar fast, at Hovedrevisoratet har